Lietas arhīva Nr. A42-00293-25/42
ECLI:LV:ADRJRTN:2025:0211.A420162624.6.S

Rēzeknes tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rēzeknē 2025.gada 11.februārī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Māris Šļakota,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) un /pers. C/ (*/pers. C/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējiem tiktu piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss, izdošanu, kā arī pienākuma uzlikšanu/nosaukums/ novada pašvaldības iestādei "Sociālais dienests" aprēķināt un izmaksāt dzīvokļa pabalstu par laika posmu no 2024.gada 1.janvāra līdz 2024.gada 30.jūnijam.

Aprakstošā daļa

[1] /nosaukums/ novada pašvaldības iestāde "Sociālais dienests" (turpmāk – Sociālais dienests) ar 2024.gada 15.janvāra lēmumu Nr.4.2.12/8, izskatot pieteicējas /pers. A/ iesniegumu, atteica piešķirt /pers. A/ mājsaimniecībai trūcīgas mājsaimniecības statusu. Lēmumā norādīts, ka pieteicēja nav ievērojusi tiesību normās noteikto pienākumu reģistrēties Nodarbinātības valsts aģentūrā un pildīt bezdarbnieka pienākumus. Tāpat lēmumā ietverta atsauce uz tiesību normu, kas paredz sociālā dienesta tiesības, ja nepieciešams, apsekot iesniedzēja norādīto faktisko dzīvesvietu vai deklarēto dzīvesvietu un izvērtēt iespēju sniegt atbilstošu atbalstu. /pers. A/ minēto lēmumu apstrīdēja.

Ar /nosaukums/ novada Labklājības pārvaldes 2024.gada 5.marta lēmumu Nr.1.14/10 apstrīdētais Sociālā dienesta lēmums atstāts negrozīts. /pers. A/ minēto Labklājības pārvaldes lēmumu apstrīdēja.

[2] /nosaukums/ novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu izskatīšanas komisija (turpmāk – Komisija) 2024.gada 23.aprīlī pieņēma lēmumu Nr.K.11-2/1 atstāt negrozītu apstrīdēto Labklājības pārvaldes lēmumu. Komisija norādīja turpmāk minēto pamatojumu.

[2.1] Lietā nav strīda, ka /pers. A/ dzīvesvieta ir deklarēta /nosaukums/ novadā un viņai, pamatojoties uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma (turpmāk – Sociālās palīdzības likums) 9.panta pirmo daļu un /nosaukums/novada pašvaldības domes saistošo noteikumu Nr.2021/16 "Par maznodrošinātas mājsaimniecības ienākumu slieksni un sociālās palīdzības pabalstiem/nosaukums/ novada pašvaldībā" 2.punktu ir tiesības pretendēt uz trūcīgas mājsaimniecības statusa piešķiršanu. Tāpat lietā nav strīda, ka /pers. A/ vecums – 63 gadi – atbilst Latvijas Republikā noteiktajam darbspējīgajam vecumam, jo saskaņā ar Sociālās palīdzības likuma 1.panta 31.punktu darbspējīgs vecums ir personas dzīves posms no 15 gadu vecuma līdz valsts vecuma pensijas piešķiršanai nepieciešamajam vecumam, savukārt saskaņā ar likumā "Par valsts pensijām" noteikts, ka, sākot ar 2014.gadu, pensionēšanās vecums pakāpeniski tiek paaugstināts, un 2025.gadā gan vīriešiem, gan sievietēm tas būs 65 gadi.

Sociālās palīdzības likuma 36.panta otrā daļa personai darbspējīgā vecumā, kura vēlas saņemt sociālās palīdzības pabalstu, uzliek par pienākumu reģistrēties Nodarbinātības valsts aģentūrā un pildīt bezdarbnieka pienākumus.

Iepriekš, 2023.gada trešajā un ceturtajā ceturksnī, pieteicējas mājsaimniecībai bija piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss, taču 2023.gada 5.decembrī pieteicēja zaudēja bezdarbnieka statusu, līdz ar to arī tika pieņemts lēmums par atteikumu piešķirt trūcīgas mājsaimniecības statusu 2024.gada 1.ceturksnī.

[2.2] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 36.panta otrā daļa paredz izņēmumus pienākumam reģistrēties Nodarbinātības valsts aģentūrā, tajā skaitā šāds izņēmums saskaņā ar minētā panta otrās daļas 1.punktu attiecas uz personām ar invaliditāti vai vecuma pensijas saņēmējiem.

/pers. A/ apstrīdēšanas iesniegumā norāda, ka viņai ir invaliditāte, tomēr iestāde ir konstatējusi, ka šāds statuss pieteicējai nav piešķirts.

[2.3] /pers. A/ apstrīdēšanas iesniegumā norāda, ka viņa saņem Krievijas Federācijas vecuma pensiju un, atsaucoties uz 2007.gada 18.decembrī parakstīto Latvijas Republikas un Krievijas Federācijas līgumu par sadarbību sociālās drošības jomā (turpmāk – Līgums), uzskata, ka ir piešķirama Latvijas Republikas vecuma pensijas saņēmējam. Komisijas ieskatā no Līguma neizriet šāds secinājums.

[2.4] Personai, kura vēlas saņemt sociālo palīdzību, ir arī pienākumi savu sociālo tiesību īstenošanā, kas noteikti Sociālās palīdzības likuma 5.panta pirmajā daļā un 7.pantā, tajā skaitā pienākums atļaut sociālā darba speciālistam apsekot dzīvesvietu, ja sociālo pakalpojumu vai sociālās palīdzības saņemšana saistīta ar klienta materiālo resursu novērtēšanu vai dzīvesvietas apsekošana ir nepieciešama, veicot sociālo darbu ar klientu.

Pieteicējas izvairīšanās no savu līdzdarbības pienākumu pildīšanas konstatējama no Sociālā dienesta sociālās darbinieces 2024.gada 13.februāra atzinuma, kurā norādīts, ka pieteicējas faktiskā dzīvesvieta ir/nosaukums B/, viņa izvairās no tikšanās klātienē ar sociālo darbinieku, apmeklējusi to tikai dažas reizes, kad vasaras mēnešos uzturējusies deklarētajā adresē. Sociālais darbinieks regulāri apseko /pers. A/ dzīvesvietu, taču viņu tur nesastop. Komisija uzskata, ka pieteicēja nepilda vai nepienācīgi pilda ar likumu uzliktos līdzdarbības pienākumus personai, kura vēlas saņemt sociālo palīdzību.

[3] /pers. A/ un /pers. C/ vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu un tā papildinājumu, lūdzot taisīt spriedumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējiem tiktu piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss, izdošanu, kā arī pienākuma uzlikšanu Sociālajam dienestam aprēķināt un izmaksāt dzīvokļa pabalstu par laika posmu no 2024.gada 1.janvāra līdz 2024.gada 30.jūnijam. Pieteicēji norādīja turpmāk minētos argumentus.

[3.1] /pers. A/ un /pers. C/ ir Krievijas vecuma pensijas saņēmēji. 2023.gada ceturtajā ceturksnī mājsaimniecības kopējie ienākumi bija 298,77 *euro* mēnesī, citu ienākumu pieteicējiem nav. Tātad kopīgie ienākumi ir krietni mazāki par valsts noteikto ienākumu slieksni trūcīgai mājsaimniecībai Latvijā 2024.gadā – saskaņā ar Labklājības ministrijas mājaslapā publicēto informāciju 343 *euro* pirmajai vai vienīgajai personai mājsaimniecībā, 240 *euro* pārējām personām mājsaimniecībā, t.i. 583 *euro* mēnesī divu cilvēku ģimenei. Pieteicēju dzīvesvieta /nosaukums C/ ir nopostītā mājā, kuru pieteicēji atjauno. Abiem pieteicējiem ir izdevumi par medicīniskajiem pakalpojumiem.

/pers. A/ mājsaimniecībai 2023.gada trešajā un ceturtajā ceturksnī bija piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss un kopš tā laika situācija nav

mainījusies.

[3.2] /pers. A/ ir kvalificēts speciālists ar lielu pieredzi, viņa vairākas reizes ir sazinājusies ar Nodarbinātības valsts aģentūru darba jautājumos, taču darbs viņai netika piedāvāts, kam par iemeslu ir vecums, specifiska darba pieredze, liels attālums no dzīvesvietas līdz jebkurai darba vietai. 2023.gada trešajā un ceturtajā ceturksnī /pers. A/ ģimenei tika piešķirts trūcīgas ģimenes statuss bez prasības reģistrēties Nodarbinātības valsts aģentūrā, proti, lēmumi par statusa piešķiršanu pieņemti 2023.gada 26.jūlijā un 16.oktobrī, bet Nodarbinātības valsts aģentūrā viņa reģistrējusies tikai 2023.gada 8.novembrī.

Saskaņā ar likumā noteikto izņēmumu /pers. A/ nav jāreģistrējas Nodarbinātības valsts aģentūrā, jo viņa ir vecuma pensijas saņēmēja. Likums nereglamentē, kurai valstij šī pensija jāpiešķir.

Tāpat /pers.A/ir invalīds, ko apliecina Sociālajā dienestā pieejams citā valstī izsniegts oficiāls dokuments. Latvijā invaliditāti viņa nevar apstiprināt, jo nepieciešama nauda medicīniskajai apskatei un transportam. Sociālā dienesta pienākums bija palīdzēt /pers. A/ iziet invaliditātes komisiju.

[3.3] Pieteicēji dzīvo Latvijā, /pers. A/ īpašumā ir māja, ir izņemta būvatļauja, pieteicēji maksā nodokļus un saņem pensiju uz bankas kontiem Latvijā. Dzīvesvietas deklarēšanas likums neuzliek pienākumu pastāvīgi uzturēties deklarētajā adresē. Saskaņā ar šī likuma 1. un 3.pantu dzīvesvietas deklarācija ir nepieciešama, lai valsts un pašvaldību iestādes varētu ar personu sazināties. Lietā nav informācijas, ka /pers. A/ neatbild uz vēstulēm un ka vajadzētu viņu meklēt dzīvesvietā. Iestāde nav pierādījusi, ka pieteicēji nedzīvo Latvijā. Šāds apgalvojums ir pretrunā ar Pilsonības un migrācijas pārvaldes informāciju, ka pieteicēji ir repatrianti, kuriem ir izsniegta pastāvīgās uzturēšanās atļauja.

Sociālais darbinieks pieteicēju dzīvesvietu apsekoja jau 2023.gada 25.jūlijā, ko pierāda Sociālā dienesta 2024.gada 29.janvāra vēstule. Iestāde nav informējusi par iemesliem, kādēļ bija nepieciešams veikt atkārtotu apsekošanu, t.i., kādu lēmuma pieņemšanai nepieciešamo papildu informāciju bija jāiegūst.

Neatbilst patiesībai informācija, ka /pers. A/ neļāva pārbaudīt viņas dzīvesvietu. Tāpat neatbilst patiesībai informācija par izvairīšanos no tikšanās ar sociālo darbinieku, jo /pers. A/ laika posmā no 2023.gada 1.jūlija līdz 2023.gada 31.decembrim Sociālajā dienestā personīgi parakstījusi daudzus dokumentus, savukārt pēc 2023.gada 31.decembra pieteicējiem nebija nepieciešams tikties ar sociālo darbinieku.

[3.4] Visi sociālās palīdzības atteikuma pamati ir noteikti Sociālās palīdzības likuma 36.panta 2.[1] daļā un galvenais atteikuma pamats ir atrašanās valsts apgādībā vai arī tas, ka personai ir pietiekami finanšu līdzekļi. Atteikuma iemeslu saraksts ir pilnīgs. Sociālās palīdzības likuma 5.panta pirmajā daļā, 7.pantā, 36.panta otrās daļas 1.punktā un Ministru kabineta 2020.gada 17.decembra noteikumu Nr.809 "Noteikumi par mājsaimniecības materiālās situācijas un sociālās palīdzības saņemšanu" (turpmāk – Noteikumi Nr.809) 4.punktā norādītie apstākļi nevar būt atteikuma pamats.

Arī saskaņā ar Sociālās palīdzības likuma 9.panta pirmo daļu pašvaldībai, kuras teritorijā ir deklarētā personas dzīvesvieta, ir pienākums nodrošināt personai iespēju saņemt tās vajadzībām atbilstošus sociālos pakalpojumus un sociālo palīdzību.

Iestāde nesniedz pierādījumus, ka pieteicējiem ir pietiekami ienākumi un materiālie resursi, lai patstāvīgi atrisinātu savas problēmas vai ka viņi saņem pakalpojumus, kas tiek pilnībā vai daļēji finansēti no valsts vai pašvaldības budžeta, jo šādu pierādījumu nav. Līdz ar to nav likumā noteikta pamata atteikt pieteicējiem trūcīgas mājsaimniecības statusu.

[4] Tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos Komisija neatzina pieteikumu, norādot argumentus atbilstoši 2024.gada 23.aprīļa lēmuma Nr.K.11-2/1 pamatojumam. Papildus norādīja, ka pieteicēju materiālais stāvoklis /nosaukums/novada pašvaldībā un tās iestādēs tika skatīts, vērtējot pieteicējus kā vienu kopīgu mājsaimniecību. No sociālā darbinieka 2024.gada 20.marta, 25.marta, un 27.marta apsekošanas aktiem izriet, ka pieteicēji deklarētajā dzīvesvietā nav sastopami un ikdienā tur neviens nedzīvo. Arī no pieteikuma izriet, ka pieteicēja nenoliedz, ka saziņa ar valsts un pašvaldību iestādēm notiek elektroniski un pieteicēji deklarētajā dzīvesvietā pastāvīgi neuzturas. Pieteicēji nepilda vai nepienācīgi pilda ar likumu uzliktos līdzdarbības pienākumus personām, kuras vēlas saņemt sociālo palīdzību. Pieteicēji izvairās no sadarbības ar sociālo dienestu un nepilda sociālā dienesta ieteikumus. Pašvaldība un tās iestādes nevar pārliecināties par pieteicēju dzīves apstākļiem un veikt to izvērtējumu. Līdz ar to nav pamata aprēķināt arī pieteicējiem mājokļa pabalstu par laika posmu no 2024.gada 1.janvāra līdz 2024.gada 30.jūnijam.

Motīvu daļa

[5] Kā atzīts tiesu praksē, lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi. Turklāt šādā gadījumā tiesa nav saistīta tikai ar administratīvā akta pamatojumā norādītajiem argumentiem. Izskatot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīgu administratīvo aktu. Konstatējot, ka kāds labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikums nav iestājis, tiesai nav pamata apmierināt prasījumu (sk. *Senāta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-118/2007 10.punktu*)..

[6] Lai tiktu atzītas mājsaimniecības tiesības uz trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusa vai sociālās palīdzības pabalsta piešķiršanu, ir nepieciešams konstatēt mājsaimniecības atbilstību konkrētiem normatīvajos aktos noteiktiem kritērijiem.

Sociālās palīdzības likuma 9.panta pirmā daļa noteic, ka pašvaldībai, kuras teritorijā ir deklarētā personas dzīvesvieta, ir pienākums nodrošināt personai iespēju saņemt tās vajadzībām atbilstošus sociālos pakalpojumus un sociālo palīdzību. Tādējādi viens no kritērijiem, lai personai būtu tiesības saņemt sociālo palīdzību, ir deklarētās dzīvesvietas esība attiecīgajā pašvaldībā.

Vienlaikus ir ņemams vērā, ka saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 4.panta pirmo daļu dzīvesvietas maiņas gadījumā attiecīgās personas pienākums ir mēneša laikā, kopš tā pastāvīgi dzīvo jaunajā dzīvesvietā, deklarēt to dzīvesvietas deklarēšanas iestādē. Tātad tiesību normas paredz, ka ir būtiski, lai personas deklarētā dzīvesvieta sakristu ar viņas faktisko dzīvesvietu.

[7] Noteikumu Nr.809 4.punkts noteic, ka sociālais dienests, ja nepieciešams, apseko iesniedzēja norādīto faktisko dzīvesvietu vai deklarēto dzīvesvietu un izvērtē iespēju sniegt atbilstošu atbalstu. Šī norma kopsakarā ar iepriekšējā sprieduma punktā norādītajām tiesību normām ir pamats secinājumam, ka sociālās palīdzības saņemšanas priekšnosacījums ir arī faktiskās dzīvesvietas esība pašvaldības teritorijā (sk. *Administratīvās rajona tiesas 2024.gada 16.janvāra sprieduma lietā Nr.A420235023 8.punktu*).

[8] Turklāt atbilstoši Sociālās palīdzības likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktam pašvaldības sociālais dienests pirms lēmuma par trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusa vai sociālās palīdzības pabalsta piešķiršanu mājsaimniecībai vai atsevišķai personai mājsaimniecībā pieņemšanas

izvērtē mājsaimniecības kopējos materiālos resursus, izmantojot valsts un pašvaldības informācijas sistēmās esošos datus un ievērojot to, ka par īpašumu un naudas līdzekļu uzkrājumu neuzskata vienu mājsaimniecības nekustamo īpašumu vai tā daļu, kur savu dzīvesvietu deklarējis un dzīvo iesniedzējs un pārējās personas, kurām ir kopīga saimniecība ar iesniedzēju. Tātad gadījumā, ja persona nedzīvo īpašumā, kurā tā ir deklarēta, minētais īpašums tiek uzskatīts par īpašumu, novērtējot personas materiālo stāvokli.

[9] Likuma "Par sociālo drošību" 26.pants pirmā daļa noteic, ka personai, kura iesniedz pieprasījumu pēc sociālajiem pakalpojumiem vai tos saņem, ir pienākums sniegt pilnīgas pakalpojuma saņemšanai nepieciešamās ziņas un pēc sociālo pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma: nekavējoties ziņot par pārmaiņām apstākļos, kuri nosaka sociālā pakalpojuma saņemšanu vai par kuriem sakarā ar pakalpojuma saņemšanu iepriekš sniegtas ziņas (1.punkts); iesniegt pierādījumus un nepieciešamos dokumentus (2.punkts).

Sociālās palīdzības likuma 7.panta 2.punkts noteic, ka klienta pienākums ir sniegt ziņas par sevi, sadarboties ar sociālo dienestu savas sociālās situācijas novērtēšanā un pildīt sociālā dienesta ieteikumus šīs situācijas uzlabošanai. Minētā panta 6.punkts, līdzīgi jau minētajam Noteikumu Nr.809 4.punktam, paredz, ka klienta pienākums ir atļaut sociālā darba speciālistam apsekot dzīvesvietu, ja sociālo pakalpojumu vai sociālās palīdzības saņemšana saistīta ar klienta materiālo resursu novērtēšanu vai dzīvesvietas apsekošana ir nepieciešama, veicot sociālo darbu ar klientu.

No minētajām tiesību normām izriet personas pienākums sniegt pilnīgu informāciju par faktisko dzīvesvietu un par dzīvesvietas maiņu. Neiespējamība apsekot faktisko dzīvesvietu, cita starp minēto pienākumu neizpildes gadījumā, ir šķērslis objektīvai mājsaimniecības materiālās situācijas izvērtēšanai un ir pamats atteikt trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusa vai sociālās palīdzības pabalsta piešķiršanu.

[10] Tiesa no lietas materiāliem konstatē, ka 2023.gada 25.jūlija apsekošanā Sociālais dienests sastapa pieteicējus deklarētajā dzīvesvietā "/nosaukums C/",/adrese C/. Vienlaikus norādīts, ka ir acīmredzams, ka īpašums ilgu laiku nebija sakopts, /uzvārds/ ģimene tikai sāk iekārtot savu dzīves vietu, ir uzsākts mājas remonts. Savukārt 2024.gada 20.marta apsekošanā Sociālais dienests konstatēja, ka deklarētajā dzīvesvietā pieteicēji nav sastopami un no redzētā var konstatēt, ka īpašnieki jau ilgu laiku tur neuzturas. Teritorija nav kopta. Tas pats konstatēts arī 25.marta, un 27.marta apsekošanās un fiksēts lietā iesniegtajos apsekošanas aktos.

Arī sociālās darbinieces 2024.gada 13.februāra atzinumā ir norādīts, ka, lai pārliecinātos par /pers. A/ vairākkārtējos iesniegumos norādīto faktu patiesumu, sociālais darbinieks regulāri apseko viņas dzīvesvietu, taču viņu tur nesastop. Atzinumā norādīts arī tas, ka pieteicēji savu dzīvesvietu /nosaukums C/ deklarējuši 2019.gada 21.janvārī, taču pastāvīgi tur nedzīvo un viņu faktiskā dzīvesvieta ir /nosaukums B/ (adrese nav zināma). Sociālo darbinieku /pers. A/ apmeklējusi tikai dažas reizes, kad vasaras mēnešos uzturējusies deklarētajā adresē.

[11] No konstatētajiem faktiem tiesa secina, ka pieteicēji faktiski nedzīvo nekustamajā īpašumā, kas atrodas "/nosaukums C/", /adrese C/. Līdz ar to minētais pieteicējiem piederošais nekustamais īpašums ir šķērslis sociālās palīdzības saņemšanai, kā arī Sociālajam dienestam nav iespējas apsekot pieteicēju dzīvesvietu un izvērtēt mājsaimniecības kopējos materiālos resursus.

Tas, savukārt, ir pamats noraidīt pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējiem tiktu piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss, izdošanu, kā arī pienākuma uzlikšanu Sociālajam dienestam aprēķināt un izmaksāt dzīvokļa pabalstu par laika posmu no 2024.gada 1.janvāra līdz 2024.gada 30.jūnijam.

[12] Vadoties no procesuālās ekonomijas principa, tiesa neanalizē citus iestādes norādītos pamatus labvēlīga administratīvā akta izdošanas atteikumam. Tiesa ir izvērtējusi arī pieteicēju argumentus, taču nekonstatē to ietekmi uz lietas izskatīšanas rezultātu. Pretēji pieteicēju uzskatam, tiesa nekonstatē tiesiskus šķēršļus Sociālajam dienestam veikt pieteicēju dzīvesvietas atkārtotas apsekošanas, lai konstatētu aktuālo situāciju un izvērtētu sociālās palīdzības piešķiršanas atbilstību tās mērķim.

[13] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturtajai un piektajai daļai, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Šis pienākums nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti u.tml.).

Ar tiesneša lēmumu pieteicēji tika atbrīvoti no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu. Tā kā pieteikums ir noraidīts, bet tas iesniegts sociālās drošības jomā, pieteicējiem nav uzliekams pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251., 289.-291.pantu, tiesa

nosprieda

noraidīt pilnībā /pers. A/ (*/pers. A/*) un /pers. C/ (*/pers. C/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējiem tiktu piešķirts trūcīgas mājsaimniecības statuss, izdošanu, kā arī pienākuma uzlikšanu /nosaukums/ novada pašvaldības iestādei "Sociālais dienests" aprēķināt un izmaksāt dzīvokļa pabalstu par laika posmu no 2024.gada 1.janvāra līdz 2024.gada 30.jūnijam.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis M.Šļakota